

غزل

رايې وړو هوا کي په هوا باران
دغه کاغذي کشتي او دا باران

نه ورکوي خلکو ته يو غږ اوبه
شکر چې را اوري په هر چا باران

سترگو کي چې وران درته رانجه نه کړي
لږو کي رانيسمه له تا باران

دومره دې راو اوري، راو اوري
اوبکي مې چې ورکي کړي له ما باران

گوره چې انکار له مينې ونه کړي
زما او ستا په منځکي و شپږدا باران

ياره حليمي له تندي مې شومه
کله به را اوري په دې خوا باران

غزل

سانونه پکې وتـــم
زه نيت دهرلمانځه تـــم

يايي کي عادت شوی يم
يې له ننه دروازه تـــم

رخاپونه رانه يونه سي
برکلي چينه تـــم

ل په ښکلوپاڼوکي
لفظونه پکې زه تـــم

يې اوبکي په لاس وڅاڅي
تنې دگرېوانه تـــم

ښکلی نه يې خونې مې يې
يو په تا پورې دا زړه تـــم

Ketabton.com خاپونه

غزل

له تا چي راغلمه په لار کښاستم
دزړه له درده زه قرار کښاستم

تورو بارودو دلوگيو منځ کي
په خپلو وينو سور سينگار کښاستم

مينه خو ما دروغ دروغ گڼله
داڅنگه زه په دې انگار کښاستم

دا زه پښتون ستا دټوپک شپېلۍ ته
ډېر ناخبره لکه ښکار کښاستم

بادونو راوړم ستا تر سرو انگو
زه حليمي لکه غبار کښاستم

غزل

داچې له هرې خوا ډبرې راځي
خود به دې غرونو ته کوترې راځي

له ستړي ژونده چې انکار ونه کړې
په ژوند کي هر ډول خبرې راځي

دغره شپونکي په سپېرو شونډو ويل
خولې ته مې تل دغم سندرې راځي

دستا دشونډو جام کي څه و آشنا
اوس مې په سر باندې چکرې راځي

يوه سپين کالي بل سپين کالي ته ويل
راځه چې څو دلته سوالگرې راځي

حليمي زړه دې ښه سمبال وساته
په دغه لار نن جادوگرې راځي

خاپونه

غزل

مړه کېدل به څراغونه توره شپه کې
چې راتلل به طوفانونه توره شپه کې

په رڼا ورځ به په خپله پکې گیر و
اچول یې چې دامونه توره شپه کې

زما ورځ خو له ماښامه شروع کېږي
په سر واړوم جامونه توره شپه کې

اعتبار دلته یو بل باندې څوک نه کړي
اوس څوک نه کوي خوبونه توره شپه کې

ته بې غمه په پالنگ باندې ویده یې
زه دې گورم تصویرونه توره شپه کې

حلیمي اشنا له تا نه چې راتلمه
ږنگول مې پښو خاپونه توره شپه کې

خاپونه

غزل

الوتل کړې په گډا یې، په هوا یې
غېږ ته نه راځې هوا یې، په هوا یې

ستا دکلي خلک واړه درېسې دي
ته راوان له دې دنیا یې، په هوا یې

دکابل دتخت کیسه خومره اوږده شوه
تخت ته ووايه دچا یې ؟ په هوا یې

دحالا تو په تور تم کې څر پښتونه
په نړۍ پسې له شاه یې، په هوا یې

حلیمي جانانه کله به رادرومې
ته مې روح یې ته مې ساه یې، په هوا یې

غزل

د ستا پر مخ باندې پراته گردونه
لکه چې وي پر گل د غره گردونه

يو خوا د زلفې په هوا الوتې
بل خوا هوا ورته راوړه گردونه

د مخ هينداره کې يې څه نه ښکاري
د چا چې ډېر وي پاس پر زړه گردونه

ستړی ستومانه چې تر کوره راشي
پر اوږو راوړي څر سپېره گردونه

حليمي ته چې کله تلې له کلي
درېسې شا نه الوته گردونه

غزل

خاموشي وه سيوری هم راسره نه و
د درد شپه وه دځان غم راسره نه و

له ژړا نه مې زړه ډېر وړاک شوی
په لېمو کې دومره نم راسره نه و

دوخت ډېره مجبوري وه گرانه ياره
ستا کوڅې ته يو قدم راسره نه و

اوس چې ښکليه ستا نامه نشم ليکلی
ماشومتوب کې هېڅ قلم راسره نه و

خپل زړگی مې اوس له تاسره درپاتې
ښکليه رايې کره چې تلم راسره نه و

حليمي او دملگرو په قسمت کې
په حجره کې نن چلم راسره نه و

خاپونه

غزل

ستادا و ریل سیوري ته دمه راوړم
ښکلیه جانانه ژوندله غمه راوړم

له تورو وینويې خالونه کېږده
لپه کې زړه درته صنمه راوړم

چې د پښتون خادرته زیان رسوي
دا ازغن تار به له تورخمه راوړم

د پردېسي په سرولمبو سوځېږم
تاته دینارله جهنمه راوړم

نن یې ملگرو راته داسې ووېل
حليمي سترگو کې دې وړمه راوړم

غزل

ناست یمه له ځان سره یوڅه لیکم
درد په سپینه پاڼه کې د زړه لیکم

خلکو اعتبار په ښکلوونه کېږي
داسې یو اعلان په دېواله لیکم

جوړه یې مرمۍ کړه دایې وویل
زه په دې اجل د پښتانه لیکم

یوسړي مې زړه کې ځای نیولی دی
دا جمله د زړه په دیواله لیکم

ته مې حلیمې ډېر پوروی یې
تاپسې د ژوند هره شېبه لیکم

خاپونه

غزل

بېگادشيپې سپې هوا سره مرغان الوتل
ستانتظار کې مړه، مړه څاڅکي دباران الوتل

په خړو خاورو شمعي اوبنکې تويولې اشنا
زما په لاس کې سوي، سوي پتنگان الوتل

هغولا سونونه چې موربه ترې دعا غوښتله
هغولا سونوباندې کاني پرانسان الوتل

دستاد تلوشېبې بېگاراته په خوب کې راتلې
په تاپسې مې دواړه لاسه پرېشان الوتل

د صحراباده چې زما په لور راوالتلې
زما له غېرې تصويرونه دجانان الوتل

حليمي موربه هغو خلکو پسې خوروان يو
دچاله وېرې چې په خوب کې ماشومان الوتل

خاپونه

غزل

لکه بنگرې چې له مړونده باسي
داسې اوس ماله خپله ژونده باسي

هغه دخیر کار کې نه دی اخته
هغه یوچاته غټه کنده باسي

دن سبا دزمانې مینان
یوبل دمینې له سوگنده باسي

هغه چې تابه دخپل خان گنله
اوس یې له کلي په څرگنده باسي

راته غوسه کې وایي ښه ده مړ شه
د زلفوتارمې له پیونده باسي

ښکلیه ته هغه حلیمیا دوي
هغه خونشته تللی ژرنده باسي

غزل

ته مې رنگ دژوندانه يې هـېر مې نه يې
په هر وخت کې مې په زړه يې هېر مې نه يې

ستا تصوير ته مې بېگا شپه مې شبگيره کړه
که زما په څنگ کې نه يې هـېر مې نه يې

سـتـا يادونو ډېوې بلې ساتم زړه کې
ته که وړی بېلتانه يې هـېر مې نه يې

دسـپـېرو شونډو په جام کې به دې څښمه
دسړې چينې اوبه يې هـېر مې نه يې

تاپسې مې مـيـنه ناکه اوبښکې درومي
زما سترگې او لېمه يې هـېر مې نه يې

ته پر ما حـلـيـمي ياره باور وکړه
هېر مې نه يې، هېر مې نه يې، هېرمې نه يې

خاپونه

غزل

سپېره بادونه خړې خاورې دي منظرې دی
بارانه و اوره دپېغلو هرگودر تـسـې دی

په دومره سترې پرېشانه زندگي کې خلـکو
ماخو لا څه کوي زړگی دسـمـندر تـری دی

له کوره مه رواڅه ښکلیه رانه و به دې خوري
دلـتـه دځينو انسانانو تر یخ نظر تـری دی

څومره رنې، رنې خولې يې درنه وباسلـې
ښکاري دسـتا په سر جانانه دغه لمر تـری دی

دکابل جان دسـيـند خپو نن راته داسې ويل
په غور ځنگونو کوز ور ځمه خړ خيبر تـری دی

حليمي دوی خو دشرابو جام په سر واړوي
دوی څه خبردي چې دلارې مسافر تـری دی

غزل

سترگې مې له هر څه نه خبرې دي
خوله باندې پرته راته ډبرې دي

اخلي هم سرونه هم ايمان دلته
دلته دا پيسې څه زورورې دي

زه به يې گربوان په تار کې وپېيم
اوبښکې د ستا ښکلې ملغلرې دي

دغه دېواله کې د مرمۍ نښې
ناستې بيا له پاسه پرې کوترې دي

وه ظالمې څنگه تکه تورې دي
ښکاري چې خوړلې دې گور گورې دي

هېڅ دې حلیمي خیال کې راوړی نه شم
نن زما د خیال ماتې وزرې دي

خاپونه

غزل

مانځورکې داخپل زړه په دېواله
باران راوستې اوبه په دېواله

راته گران دی چې جانان پکې اوسېږي
ځکه لاس و همه زه په دېواله

دکلونومسافــر به بېرته راشي
هروخت گورمه کارغه په دېواله

وه ظالمه ! ستاد تور ټوپک مرمۍ
څښېدلې دېواله په دېواله

حلیمي چې رانه ځې نښه دې غواړم
راته ولیکه یوڅه په دېواله

غزل

لکه مرغی دستاله سترگو الوتله مینه
زما په زړه باندې جانانه کُښاستله مینه

په لمدو شگو به مې خو، خو ځله ولیکله
دسیند څپو به بیا له ځانه سره وړله مینه

له دغه ښاره چې تېر کله دجنگ ټولېده
دخلکو زړونو باندې ورو، ورو وربدله مینه

پښتونه ستا دژوندانه په دغه وران تصویرکې
ستا دگرېوان له هره تاره څښېدله مینه

دژوند بازار وپکې نرخ هیچاته نه و معلوم
چا اخیستله چا وړیا لاس ته راوړله مینه

حلیمي ووايه دا څه درياندې شوي اشنا؟
دستا په مخ کې به مې هر وختې لیدله مینه

غزل

چې له پښو مې هره لاره ورکُښېدله
بړبوکی وې له غباره ورکُښېدله

په سجدو کې ډېر سکون و پاکه ربه
وېره زما له گنېگارو ورکُښېدله

مخامخ چې راته ناست وی څه به ښه وه
داگیله مې اوس له یاره ورکُښېدله

دنښتر دڅپو شور وزه او ته و
یوه خبره له ما څخه واره ورکېدله

دپردي وطن کوڅو او په گرمو کې
زندگي مې ستا لپاره ورکُښېدله

حلیمي دراتلو غږ به چې راوشو
داسې وخت کې به هنداره ورکېدله

خاپونه

غزل

دغه خبره مې دخپل زړه له مـحرابه کېږي
دا زندگي خو نه له جام نه له شرابه کېږي

زه رالوی شوی په سرو وینو او په جنگ کې یمه
اوس مې دستا په لاس کې کرکه له گلابه کېږي

زما دوران کـلـي جانانه دامې ښه ومنه
له تاسره مې مینه ډېره بې حسابه کـېږي

په سرو غرمـو چې مسافرو ته اوبه و کوي
دا بارانونه خو له دغه یوه ثوابه کـېږي

حـلـیـمـي داخلک په دې خبره پوهه دي چې
دا ناروا کارونه واړه له جنابه کـېږي

خاپونه

غزل

داچې ورک له مانه خوب دی بل څه نه دي
دا دمینـي لېونتوب دی بل څه نه دي

چې په ماپسي له شانه کاني ولـي
دادې نوی پېغـلتوب دی بل څه نه دي

کـومـه تمـه درته نه لرو خانيه
دازموږه مېلمه توب دی بل څه نه دي

لوی سړی يي په خبره نه پوهـېږي
تاكي هغه ماشومتوب دی بل څه نه دي

دانباري جینکـی دومره ښکلې نه وي
دا يي واړه سينگارتوب دی بل څه نه دي

حـلـیـمـي څنگه حيران آينې ته گوري
له تاتللی زلمیتوب دی بل څه نه دي

غزل

وخت خراب دی تر کوڅې نه راوځي
ښکلي هېڅ له دروازي نه راوځي

خیال کوه هسې نه درنه خفه شـم
ښه لفظونه ستا له خولې نه راوځي

ټوله ورځ په مزدورانو ظلم وکړي
بیاډارېږي خان دشپې نه راوځي

تل دتورو اوږدو زلفو خیال کې ډوب وي
شېخ له جېبه اوس تسبی نه راوځي

دیارمینـې مې په زړه اور بل کړی
داسې اور دی چې لمبـې نه راوځي

یوه ښکلي حلیمي ته دا ویـل
ستـاله لاسه اوس پېسې نه راوځي

غزل

لکه شبنم چې دگل پانوپه لمنه کېږي
داسې هغه راځي زما په زړه دننه کېږي

بېښه غواړم خفه نشې بس څه وکړمـه
زما داتړی نظرستاپه غونډه زنه کېږي

زموږ هیواد ته به داورکه سوله کله راځي
زما په خیال کې تل همدغه یوه پوښتنه کيږي

گومان مې دادی هغه تللی مسافره راځي
یو تور کارغه دی چې همېش دلته په غنه کېږي

دا کوم رواج دی حلیمي او څومره ظلم کوو
چې یو بوډا ته په نامه څوارلس کلنه کېږي

خاپونه

غزل

زړه مې په ژړا وي بې له تا
ژوند راته بلا وي بې له تا

ته لکه باران دپسـرلي
وچه هره خواوي بې له تا

ستا کوڅه کې ما وهي په سر
خوښه دهر چاوي بې له تا

وکړه ته پوښتنه دهـغـه
ناست به تر سباوي بې له تا

راشه له پردېسه حليـمي
ورانه به پکتياوي بې له تا

غزل

ورک منزل دی مسافر يم، ځم روان يم
در په در خاورې په سر يم، ځم روان يم

خدایه ستا په دومره لویه دنیاګۍ کې
بې ساحله سمندر يم، ځم روان يم

ډېر په کړس راباندې مه خنده کوڅه کې
ډېر زخمي دزړه په سر يم، ځم روان يم

ته زما په قدر کله هم پوی نه شوې
زېږې لمر دمازديگر يم، ځم روان يم

حليمې لکه اغزی تاته داسـې
ستا په سترگو کې اکثر يم، ځم روان يم

خاپونه

غزل

چې جوړوي زموږ له کوره بلا
خدای به بېووهي په توره بلا

دوروی غېږه به زه در کچم اول
له اوږې وغور څو وروره بلا

کلي کې هر سړی په څنگ تر ښه ځي
خدای پیدا کړې له پوې موره بلا

ای مسافره په دې لار لار نه شې
دې لار کې شته یوه سړي خوره بلا

دمور او پلار دعا دې وړې اشنا
حليمي ځکه شوه نسکوره بلا

غزل

که دنفرت غشو څېرلي زړونه
موږ بیا د عشق په تار گنډلي زړونه

دیاری چل باندې پوهېږو خلکو
په مینتوب کې مو گټلي زړونه

په زړه یوه په ژبه بله وايي
له داسې خلکو مو ساتلي زړونه

پښتنو نور پرې اعتبار ونه کړئ
ډېر یې سینو کې دي وژلي زړونه

حليمي مینې ته یې څنگه ښه کړو
ښکلیو مو هر ځای کې داغلي زړونه

خاپونه

غزل

روغ به نه شي پر بل چا دازپه
ما بایلللی دی پر تا دازپه

ورته ووايه چې نه خاندي
رانه وړي تل په خندا دازپه

ته چې لارلې په تاپسـې
خړیکې، خړیکې شو زما دازپه

خوئ زما د مـلنگانو دی
په سینه کې مې پاچا دازپه

خدایه ما حلیمي وساتې
له ماخوري یوه بلا دا زپه

غزل

داچې په ماباندې رڼا راټولـه
دا دخوړې مور په دعا راټولـه

ددې خړ پر سالو دې څار شم جینـی
پکې دټول کلي حیا راټولـه

رڼه ژوندون مو په خوښي بدل کړه
درته مو لپوکې ژړا راټولـه

زموږ دخلکو خیال جنگي غوندې دی
ځکه پردوی باندې بلا راټولـه

حلیمي مه ځه دپردېس په لوري
ستا په لیدلو زما ساه راټولـه

خاپونه

غزل

دایه زړه زما ارمان دی
ستار اتله زما ارمان دی

چې دېوران واړه سینگارشي
داسې کړه زما ارمان دی

د پردې وطن کوڅونه
خلاصېده زما ارمان دی

ستاد مینې په دریاب کې
عرقېده زما ارمان دی

حليمي له تانه غـېـړه
اخيسته زما ارمان دی

غزل

په چيغو ژاړې دخپل یار په قبر سر شکوي
پروني ناوې نن مشکې له ټټر شکوي

پښې يې ورماتې کړلې ملا يې هم ورماته کړله
اوس اوسپنيز لاسونه څنې له نښتر شکوي

لکه وحشي زموږ دکور په دېوالو را اوړي
په نیمه شپه کې مو پردې زموږ له ور شکوي

ظالم لوټ کړې ده زموږ دخوشحالی خزانه
خدایه تباہ يې کړې هغه چې لر او بر شکوي

بیایې لیدلي ده خوبونو کې شهیده لـیـلا
ځکه هغه مین گربوان په هر گودر شکوي

خاپونه

غزل

ای زمانصیبه خواره، یم بی یـاره
دژوندون په هره لاره، یم بی یـاره

درقیب له لاسه داسې پرماوشـوه
زه اوس گرځم بی ر یباره، یم بی یـاره

نورزمانه دې پردېسه زړه مات شوی
هره شپه یم بی قراره، یم بی یـاره

هله ورشه لاس په لاس یې غېږ ته راوړه
زه به مړشم خدای دپاره، یم بی یـاره

ماحلیمي ته اوس ملنگه دوعاوکړه
یم بی کلیه، یم بی ښاره، یم بی یـاره

غزل

زه او دا اوږدې لارې
ژونده ستا پرتې لارې

ستاغم کې مې نوې کړې
دادمېـخانې لارې

دلته به ترخوخدايه
وي په وینوسرې لارې

تاته انتظارکـوي
زما ددروازې لارې

کلـکوارادولاندې
لویې شي وړې لارې

خاپونه

غزل

په غمونو به يې خـوړې پخې

د زړه غوښې مې دې کړې پخې

نازولې پرې راځي خـلکو

ورته واړه کړئ کـوڅې پخې

په منگي ياراو به ورکـوي

چې شي ژر، ژر شنې منې پخې

بې وفا ياره سـتاپه تصوير

ما پرې کش کړې کرښې دوې پخې

حليمي جانان مې روغ نه دی

راپيدا کړئ زولنې پـخې

ماباندې راتنگې شوې

ستاسود کـوڅې لارې

ښې لارې ددې کلي

دي دهـديرې لارې

دلته کې مين خلک

تل وهي دشپې لارې

موږه پښـتـنوباندې

بندي دتوبـې لارې

مانه حـليمې اشنا

ولې بدلـوې لارې

خاپونه

غزل

دېښوځاپونه يې زماپه زړه کې پاس پاتې شول
شوندې ورنگونه يې په ځنډو د گيلاس پاتې شول

ته چې ددغې زمانې په رواجونو ولاړې
ماته د عمر پېغورونه په مراټ پاتې شول

ماچې د درد کيسه راواخيستله تاته اشــنا
د ستاپه شونډو کې لفظونه د لباس پاتې شول

خيردۍ که مادرپسې اوښکې باران کړې نه دي
خوپه گربوان مې سېلابونه د احساس پاتې شول

حليمې ته خوماپه خواداسې لېدلى نه وې
داوښکوڅاڅکي دې رانه زماپه لاس پاتې شول

خاپونه

غزل

زړه مې نه کيږي زه بياځمه روان يم
مجبوري ده چې له تاځمه روان يم

ديوې کلکې غېږې په ارمان زه
تاته راغلم نن سباځمه روان يم

ورشه راوړه ماته بېرته شنه بنگرې
جينۍ نه اخلي سوداځمه روان يم

سترې، سترې يم يوه لپه او به ځښم
کانه ي مه وله ماما ځمه روان يم

زه حليمې د پردېسۍ گرمۍ وهلى
اوس په لار لکه بوډاځمه روان يم

غزل

تنهائي ده دېوالونه راسره دي
ته که نه ېي ستا يادونه راسره دي

مازديگر دې چې په مينه راکتل نو
اوس دمينې کتابونه راسره دي

مروره ياره داخلي مې معاف کړه
مخ راواړوه گلونه راسره دي

دا دې څه چل کړی ياره خبر نه يم
ستا په اړه ډېر خيالونه راسره دي

حليمي دژوند له خونده خبر نه يو
خير غواړو سوال جامونه راسره دي

غزل

څه عجيبه غوندې کمال دې وکړ
خفه دې وليد مه سوال دې وکړ

چې ېې پوښتنې دزړه کورته راځي
خومره دښې زندگۍ خيال دې وکړ

تارانږدې کړه خولگۍ رادې نه کړه
هسې دمينې يومثال دې وکړ

وه په پردي ټوپک مين لالسيه!
په خپل وطن باندې څه حال دې وکړ

حليمي نن راته په سورنه ښکاري
ډېرپه وړه کيسه جنجال دې وکړ

خاپونه

غزل

د مانبام ستوری مې دا ستا په محبت نیولۍ
همدغه ستوري ستا له حسن نه لذت نیولۍ

زړه مې ماشوم غوندې ژړا کړي ورته وایم غلی!
خدای خبر کوم یوه ذاهد په کرامت نیولۍ

لکه هندو لاس په نامه راته همېش ولاړ وي
راسره مینه محبت یې په دولت نیولۍ

ده خو ویل چې به یې اور ته غورځوی نو ولې؟
زما زړگی ښکلي دی داسې سلامت نیولی

زه حلیمي به پښتون نه یم که ستا مینه پرېږدم
دمیني ځای مې گراني ډېر په عقیدت نیولی

خاپونه

غزل

نورې نه کړمه بادونو پسې منډې
چې وهمه ستا په پلونو پسې منډې

بېگا شپه مې دزړه حال ورته ویلی
اوس وهمه دېوالونو پسې منډې

ددې ښار او ددې کلي بدرنگۍ ته
چېرته وکړمه رنگونو پسې منډې

ماته یوه شېبه دمینې ده گلرنگه
نه د ډېر عمر کلونو پسې منډې

نن مې ستا دهرولو چل زده کړی
یاغي خیال وهي یادونو پسې منډې

له غم ډکه زندگي حلیمي ښه ده
زړه مې نه غواړي خیالونو پسې منډې

غزل

خومره دننه په پردو کې اوســــي
پښتنې بياهم په لمبو کې اوســــي

واړه له اوښکو سره وبهـــــــــدل
زما ارمانونه په لمبوکې اوســــي

ښه په ارامه کړي خوبونه هـــــــــغه
څوک چې په دې خړو خېمو کې اوسي

چاچې بې ځايه غيرتونه کـــــــــول
اوس په رڼا ورځ په تيارو کې اوسي

دچا په مخ باندې گــــردونه پراته
څوک په رڼو، رڼو شيشوکې اوسي

داځيني خلک حلــــيمي جانانه
زموږ د زړونو په کورو کې اوسي

غزل

زموږه زړونه له سينو پرېوځي
دغم گردونه په لمبو پرېوځي

دژوند کاسه به يې نسکوره وي تل
څوک چې دبل په ارمانو پرېوځي

شېخه په زړه کې دې گناه پټه ده
ځکه تارونه له تسبو پرېوځي

هلته دبل مال په رڼاغلا کــــوي
بياځي جومات ته په سجدو پرېوځي

غريبه ستاله مظلوميت نه قــــربان
که خړ گــــردونه په لمبو پرېوځي

زه حلــــيمي ورته حيران، حيران
چې دمرميو په ويشتو پرېوځي

خاپونه

غزل

زموږ دچم واړه ښکلا دغم غبار وڅوړه
هم مو په ستړو قدمو دژوند لار وڅوړه

هغې مرغۍ چې کله دې ونې ته خلي راوړه
هغه مرغۍ په خپله ځاله کې نن مار وڅوړه

دقاروني غوندې دنيا باندې به څه کړي هغه
نه يي په ځان وڅوړه نه يي په خپل پلار وڅوړه

دهغه دنگه او دښکلي کليواله څواني
دغريبۍ له لاسه واړه ترېنه ښار وڅوړه

هېڅ به خپه نه شمه مه راځه غوسه مـکوه
دانړۍ شونډه دې بې ځايه په انکار وڅوړه

حليمي داسې خو هم نده چې يو تا وڅوړه
دغم خپېره دلته هر سړي په وار وڅوړه

خاپونه

غزل

همېشه ډېره زما د زړه په تل يې
ښکاري داسې رسېدلی ترمنزل يې

دستا تورې غنم رنگې ښکلې سترگې
هېر مې نه يې ماليدلې چې بوځل يې

داچې لاس ترزنې هر وخت تاته گورم
گرانه خوښ مې ځکه بې شېل بدل يې

ته که هرڅو له مالرې، لرې لاړشې
په نصيب کې مې جانان يې زما خپل يې

ستا ښکلا زما له زړه نه غېږه تاوکړه
حليمي آشنا دزړونو والا غل يې

غزل

په خپل وطن کې دمرميو په ويشتو لاهو شوې
پردي وطن کې مو ځوانۍ په سرو لمبو لاهو شوې

گيلې به نه کوو رايه دســــمندر غاړې ته
زموږ هيلې د پردېس په زولنو لاهو شوې

پردو ته هېڅ نه وايو خپلو کې په جنگ اخته يو
دسمون لارې مو دجهل په تيارو لاهو شوې

اوس به يې هم تــــمه له ما وي او کنه ملگرو؟
د لېونۍ د مينې هيلې په اوبو لاهو شوې

حليمي گوره چې سندور په خپل تندي ووهي
دکابل پېغلې دهندې په سر يالو لاهو شوې

خاپونه

غزل

مه درومه څنگه به دې زه ساتمه
ستا په دیدن باندې خپل زړه ساتمه

چې خوله دې راکړه زه څه نه وایمه
اوس به زه هروخت پټه خوله ساتمه

ولا چې دومره په ما گران يې اشنا
خاوره په جېب کې ستا دپله ساتمه

چې په خوارانو سلام نه اچوي
دداسې خلکو پروا نه ساتمه

ما حليمي ورسره روغه وکړه
اوس يې هر ناز پاس په لېمه ساتمه

غزل

وار ونه کړې خپل بانه درسره یوسه
روغ یې یوسه زما زړه درسره یوسه

مسافره ته ستنېږې خپل وطن ته
زما یار ته سپین وېښته درسره یوسه

موږ ځوانانو ته څه مه وایه مرگیه
ددې کلي ټول زړه درسره یوسه

مینتونه او زاری به ډېرې نه کړې
خوله دې راکړه بیا اوبه درسره یوسه

حلیمې د مینې چل راځینې زده کړه
راشه، راشه دا تراخه درسره یوسه

غزل

هم مو خوري هم دبلا سیوري ته ناست یو
موږ بې وسه دهرچا سیوري ته ناست یو

دې وطن کې غریبي له هرڅه ډېره
مجبوري ده دپاچا سیوري ته ناست یو

مسافر یو لږ مو پرېږده چې دمه شو
څه به نه وایې ماما سیوري ته ناست یو

موږ د مینې ملنگان یو خیر غواړو
دیدن راوړه دکلا سیوري ته ناست یو

دچنار په شانتې دنگې لاره نه شې
حلیمې وایې دتا سیوري ته ناست یو

غزل

يو مې په ستوني کې سلگۍ پرته وه
بل مې په جام باندې خولگۍ پرته وه

هغې په ښکلو او خومارو سترگو
په وير لړلې زندگۍ پرته وه

په ټول جهان باندې تياره خوره وه
زما په غېږه کې سپوږمۍ پرته وه

ماچې دستا په لور قدم اخيستو
په لار کې سـلـل گزه رسي پرته وه

دليونې حلیمې پرلـمن
دارمـانـونو کـکـری پـرته وه

غزل

په سپينو گوتو له تصويره خـر غـبار اوباسي
ستا دراتلو اـمـيد يې نشته انتظار اوباسي

ښه سره غرمه ده سيوری نشته وار خطاغوندي دی
په گرمو شگـو باندې ونه دچـنـار اوباسي

زموږ دکلي لېونی دومره زړه سوانـده دی چې
پر ونه خـيـژي دکارغه له خـالې مار اوباسي

خه دـمـجلس ښکلي ياران يې ترېنه وسوځول
اوس ځي دزهرو هغه بوټی دکـوکنار اوباسي

دخدای دپاره لږ تپوس دحلیمې خو وکړه
په لار کې ناست دی له شلېدلي گريوان تار اوباسي

غزل

اوبښکې تر ښه څاڅي نم کې سترې شوې
سترگې مې دستا په غم کې سترې شوې

لار د پښتانه يې بنده نه کـــــــــــــــړله
ښې ډېرې پيرې تورخم کې سترې شوې

ســـــــــــــــتا د ښايستونو په غزل کې مې
گوتې مې نن دې قلم کې سترې شوې

بې له کرکې ياره دلته څه نشـــــــــــــــته
زموږه ارواگانې چم کې سترې شوې

ياره حــــــــــــليمي چې نور به څه کېږي
هيلې مې په هر قدم کې سترې شوې

غزل

ترې قربان شمه، قربان پخوانی دی
دا تصویر مې د جانان پخوانی دی

پرې پوهېږمه چې ما خطا باسي
ستا په سترگو کې شيطان پخوانی دی

ستمونه او ظــــــــــــلــــــــــــمونه ښه پرې وکړه
هېر يې نه کړې دا افغان پخوانی دی

چې ټوپک را واخلي شاوخوا ته گوري
دغه فکر د انسان پخوانی دی

لېونی ته قناعت ورکول سخت دي
چې کوي يې دا گومان پخوانی دی

پښېمانه تر ښه نه شې خوله دې ورکړه
حليــــــــــــمي زړه کې ارمان پخوانی دی

خاپونه

غزل

دستا په مینه مې یقین اوباور دواړه وشول
له تاسره چې دیدنونه په ولاړه وشول

زموږ دوچو سپېرو شونډو شوه دعا قبوله
ښه بارانونه مو په کلي او په شاړه وشول

دجـهنم له اوره خلکو موږه نه وېرېږو
بلا ظلمونه مې په سر او په دې غاړه وشول

دلته دهر ظالم په زړه کې ارمان پاتې نه دی
خه یې چې وغوښتل هغه کارونه واړه وشول

هغه چې شوی دي، هغو پسې سر مه گرځوه
نه به زه ژاړم او مه حلیمي ژاړه وشول

خاپونه

غزل

ډېره بدرنگه له هرڅه بدرنگه
کیسه زما د ژوندانه بدرنگه

د ښایستونو ښاپېری ملگرو
اوس شوه هغه راته له زړه بدرنگه

ما نازولي یار ته داسې ووي
ته بې گل رنگه خیردی زه بدرنگه

په ملگرتیا به یې نو څنگه ویاړم
چې نه ښایسته لرم او نه بدرنگه

په هر یو لوبښي کې خپل رنگ بدلوي
ښکلي ده اوس لکه اوبه بدرنگه

حلیمي زړه نه کانی مه جوړوه
هسې نه مینه کې شې ته بدرنگه

غزل

غنمو لوکوي چکونه مې په زړه لگوي
رڼې خولې يې اننگو له پاسه خوله لگوي

هغه سپرې اوس تصويرونه ټول ساده جوړي
وينو په خېر ته سره رنگونه پکې نه لگوي

ما خو دستا په ديدن داسې تنده ماته کړله
لکه بزگر چې دسرې چينې اوبه لگوي

خدايه له سترگو يې رڼا اخله تياره پرې کوه
دلته چې څوک يو بل ته گوته پر ماشه لگوي

دتنهايي په تورو شپوکې حلیمي لېونی
دزړه له درده په زنگون باندې سينه لگوي

غزل

ما په تنهايي کې داعــــادات کړی
تل مې ســــتا يادونو عبادت کړی

اوبنکې مې چې پرېوځي ستا نامه واخلي
اوبنکو مې نن داسې بغاوت کــــړی

زه دې چې يوازې کله پرېښودم
ما له خپله ژونده اوس نفرت کــــړی

ما خـــــــو په ټول عمر کې له تاسره
بس له لرې، لرې مــــحبـت کړی

ستا داخيرې، خيرې په لمن مورې
ما حــــلیمي سيل دجنت کړی

خاپونه

غزل

جام دشونډو مه راكــوه مړ نه شم
ډېرې مسافري كمزوري كړې يم

هر وختې مې تبه وي تېوخـېر مه
دغې سرې گرمۍ كمزوري كړې يم

هسې نه له غـېرې نه مې ولوېرې
سختې مزدوري كمزوري كړې يم

كندې، كندې مخ پورې مې مه خاندئ
سترې دنياگۍ كـمزوري كړې يم

ياد كې به چې راغله په سلگو به شوم
ډېر خو دې مورکۍ كمزوري كړې يم

زه حلـيمي ټوله شپه ورگورمه
خوب نشته سپورمۍ كمزوري كړې يم

غزل

مورې ځمه دا راپسـې وشړه
لپه كې دـعا راپسې وشړه

زړه كې مې غـمونه درنه يوړله
ښكليـه لږ خـندا راپسې وشړه

ژوند باندې مې كركه كه راټوله وه
خدایه بيا بلا راپسې وشـړه

ماچې دخوشبو په څېر تر تا راوړي
داسـې يو هـوا راپسې وشړه

زه حلـيمي كه لېونۍ شـوممه
لښكر دې بيا پاچا راپسې وشړه

خاپونه

غزل

اوس يې په څه بهانه غلط کړمه له تانه زړگي
زما له واکه خو وتلي دي جانانه زړگي

دخدای لپاره خپلې شونډې په موسکا عادت کړه
يوازې ته يې نورمې تور دی له دونیا نه زړگي

هغه آينې ته نه ورگوري وايې ته يې پکې
هغه به څنگه صبروي خلکو له مانه زړگي

په دې صحرا کې پښو خاپونه دمجنون لټوم
ښار ته به يونسېم له دغه بيابانه زړگي

دکلي منځ و ماشومانو راته ځير، ځير کتل
له ما روان و حلیمي پسې له شانه زړگي

غزل

ډېر دې په هـنر او په کمال ايښی
تاچې نن په غونډه زنه خال ايښی

ماوتابه کله ، چې ديدن کاوو
هغه ځای کې خلکو اوس ديوال ايښی

بيا دچا يادونو ځـ وروولی دی
ځکه يې په مخ باندې دسمال ايښی

تاخو زه همېش له خدايه غواړمه
وايه زړه کې تا څرنگه خيال ايښی

هغه دظالم سړي اوږه باندې
زموږ په وژولو يې مډال ايښی

زما چې دټيکري څوکه په څنگ شوله
دامې حلیمي دراتلو فال ايښی

خاپونه

غزل

ماته مې مور په ماشومتوب کې رابښودلې پښتو
ماهم په خپله ژبه کلکه ده ساتلې پښتو

دا اوس چې ما وايي رښتيا وايه خوره نه يمه
زه خـــو دستا يمه خو تا نه ده پاللې پښتو

زړونه يې ولږزي له وېرې نه گونگي غوندې شي
کله چې ستا له خولې اغيارو اورېدلې پښتـــو

چې پرې شرمېږې ته يې نه وايي ستا ژبه پرې شه
ستا په وجود کې خو الله پاک ده کرلې پښتـــو

له خـــدايه شکر چې پښتون يې پيدا کړي يمه
ما حلـــيمي په ډېرـــه مينه ده لېکلې پښتو

غزل

په رڼا ورځ کې له خپل ځانه ورک شم
په هوش کې نه يمه جانانه ورک شم

مخامخ گوري راته هـېڅ نه وايي
په شه خـــبره زه له تانه ورک شم

چې د خـــو ښو نصيبونه وشي
په هغه ورځ کې له اسمانه ورک شم

دزدگي په سترې غېږه کې زه
له تنـــدې مرغه له بارانه ورک شم

لوی ســـندر يمه داوښکو اشنا
درک مې نشته له گرېوانه ورک شم

دستا له خياله اشنازه حلـــيمي
دصحرا پل يم په اسانه ورک شم

خاپونه

غزل

زه هره شپه په دې ارمان ویده شم
تصویر ته گورم دجانان ویده شم

سر په شنه کاني کېږدم نور څه نه وي
په خپل رینې، رینې گربوان ویده شم

هغه ویل خوښي بنگلو کې نشته
په سور پالنگ کې سرگردان ویده شم

خدایه له تا نه مې دتل لپاره
غوښتی ایمان چې په ایمان ویده شم

زه حلیمي ستا داوربل سیوري ته
غمونه نه وي ډېر اسان ویده شم

خاپونه

غزل

د اوبښکو په څېر یاره گربوانه کې را ایسار شوې
له خیاله مې وتلی وې په زړه کې را ایسار شوې

په توره شپه چې بې له اجازې له کوره وځي
رښتیا ووايه څنگه په تیاره کې را ایسار شوې

له کلي نه په مڼه لیونی درېسې وم
راومې نیوې شکر دی په غره کې را ایسار شوې

خبرې مې کولې د لویانو مخکې چوپ شوم
ته ولې رانه پوښتې چې په څه کې را ایسار شوې

دا ښه دی چې په شرک سره باران حلیمي اوري
له ما نه چې وتلې دروازه کې را ایسار شوې

غزل

بنکلي مخ نه يې خواږه خڅېدل
سم گبين وه زما پر زړه خڅېدل

د انگـورو له اوبو راوتـل
ستا په تکه سپينه خوله خڅېدل

زه تنها ومه په زړه مې ستا ياد
باران خاڅکي خومره ښه خڅېدل

خه عجيبه غونډې کمال يې کاوه
له ښو يې تور رانجه خڅېدل

حليمي زما له سترگو نه
ستاد پښو په هر يو پله خڅېدل

خاپونه

غزل

افغانـه پله پسې دې پل روان دی
ستا په وژلو پسـې تل روان دی

نن بيا د ښار ښه بدرنگه ښـکاري
خدایه بيا چا پسـې اجل روان دی

دځـوان په سر هوا دسولې راغله
درومي اوس کورته له مورچل روان دی

زه به نو څنگه تېرومه دا شپې
چې زړه مې تاسره دی مل روان دی

دوطن مينه حليمي څوک نه کړي
هر سړی گټه پسې خـپل روان دی

غزل

هر ځای وي دمینی او دگل کیسې
دلته وي د درز او دغو بل کیسې

ستا مینې دمرگ خولې ته راوستی یم
اورم له هرچانه داجل کیسې

گوره له ما لاس دمینی وانه خلې
دېرې کړي جانان دچل ول کیسې

خپلې به هم واورې په دې کلي کې
څوک چې پټې نه ساتي د بل کیسې

وايي حلیمي کله به ورکې شي
خدایه دا دجنگ او د مورچل کیسې

غزل

یارمې دراتلو راته څه نه وایي
غم له ما دتلو راته څه نه وایي

شونډې یې له جام سره بلدې دي
ځکه دتسبو راته څه نه وایي

زړه ته مې اور ورکړ اوروشان مې کړ
ښکلی د ډېوو راته څه نه وایي

سر چې په دې خاوره چاورکړی دی
هیڅوک دهغو راته څه نه وایي

خانگه کې گلونه بویوي خلک
څوک هم داغزو راته څه نه وایي

ما حلیمي وژني جدایی باندې
تش دمړه کېدو راته څه نه وایي

خاپونه

غزل

خه قراره قرارې ده تنهـهـايې ده
رنگه بنگه مې ياري ده تنهـهـايې ده

دبې وسه ژوند كيسه به چاته وكرم
دفكرونو كمزوري ده تنهـهـايې ده

بې وفا له لاسه دې صحرا ته راغلم
په زړگي مې بېماري ده تنهـهـايې ده

نن دزړه خبره يار ته مخامخ كړم
دا خبره ضروري ده تنهـهـايې ده

حليمي دستا لپاره مې په زلفـو
ما پرې كړې ښه خواري ده تنهـهـايې ده

خلوريزې

خاپونه

حالت

دستاله غمه چې ژړېږم پرځان
اوس لکه شمع ويلي کېږم پرځان
تا چې بېگا د شونډو جام راکړی
نشه نشه يم نه پوهېږم پر ځان

وار

د خپل وجود مې په اوبو کې تصويرونه ویشتل
ستا بېلتانه زما په زړه کې ارمانونه ویشتل
څه توره شپه وه بربوکی وې څاڅکي هم ورسره
زما په جـونگره کې يې نن خراغونه ویشتل

سا ډوبی

د ژوندانه واړه بـکـلا ډوبـېـده
د غره په سر کې چې رڼا ډوبېده
ته چې له ډېرې مودې وروسته راغلې
له خوشالۍ نه زما ساه ډوبېده

انتظار

په زړونو مو تڼاکۍ او پولۍ دلته راخېژي
له ستوني مو د غم ډکې سلگۍ دلته راخېژي
پروا يې دومره نه کړو که خراغ کلي کې نه وي
لمر ولوېږي ماښام پسې سپوږمۍ دلته راخېژي

خاپونه

جدایي

زموږ په زړونو کې اوس ځای د خدا پاتې نه دی
دلته ټول ویر دی دلته څوک له ژړا پاتې نه دی

اختره مه راځه له چا سره دې ولمانځمه
راسره خوا کې مسافر اشنا راپاتې نه دی

خوب

بې ځـونـده شپه وه ارمانونه مې قرار ویده ؤ
په سپین مړوند کې شنه بنگړي زما د یار ویده ؤ

په تـوـر ماښام کې یې پیالې له غمه پورته کړلې
بیا تر سهاره په هوش نه وه ښه ځـماـر ویده ؤ

خاپونه

ویر

پر کـوـمه لاړ شمه له غمه خدایه
دلته خو هره ورځې مرمـه خدایه

د خپـل وطن پر غـم مې ډېر ژړلي
سترگې مې درد کوي له نـمـه خدایه

تاو

توره شپه توره تیاره ده هر څه کېږي
د دوو زړونو تلوسه ده هر څه کېږي

خواته مه راځه گلرنگه اور به واخلي
په زړگي کې مې لمبه ده هر څه کېږي

ساز

کله چې باد په دې نښترو راشي
په گډا سر شي په سندرو راشي

زه چې د ستا مخ کې خندا پيدا کړم
هله مې ژبه په خبرو راشي

خیال

چې په خندا به شولې شونډې دې په گل بدلېدې
د ستا خوږي، خوږي خبرې په غزل بدلېدې

د پردېسۍ په تورو شپو کې به مې خیال داسې وه
زما د سر لاندې ډبرې په ځنگل بدلېدې

تگ

قــدمونه مې یو بل پسې روان دي
ستړي، ستړي په منزل پسې روان دي

تور ماښام کې او باران کې هغه دواړه
مېځخانې ته په بوتل پسې روان دي

خاپونه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library